

Sydämessä riittää tilaa muidenkin lapsille

Kaunis keltainen puutalo pienen mäennyppylän päällä ja tilava luonnonmukainen piha. Puutalon portailla keväisessä auringonpaisteessa seisoo iloinen pariskunta sekä kolme karvakuonoa hännät touhukkaasti heiluen. Mikä ihana ympäristö lapsille.

PRIDE-valmennuksen käyneet jämsäläiset Tiina Vikkeri ja Mika Pentti odottelevat hieman jännittyneen oloisina haastattelijaa – Mika on etukäteen kiusoitellut Tiinaa, että paikalle tulee kokonainen kuvausryhmä parinkymmenen kameran kanssa. He kävelevät hymyillen minua vastaan ja kun pienet karvapallot tekevät minuun tuttavuutta, alkaa jännitys laueta.

Pikku hiljaa rupertellen menemme sisään suuren ruokapöydän ääreen. ”Tässä pihassa leikkii ja usein ruokapöydässäkin istuu niin omat kuin moni naapurustonkin lapsista. Meillä vilinää riittää joka päivä”, Mika kertoilee. Tiinalla ja Mikalla on kolme lasta, Eemil 6 vuotta, Milja 7 vuotta ja Alekski 12 vuotta. Lisäksi he toimivat tuki- ja lomaperheenä, tukipojat käyvät kerran kuussa ja muitakin lapsia käy usein yökylässä.

Odottavan aika on pitkä

Tiina ja Mika kävivät PRIDE-valmennuksen vuosi sitten. ”Tukiperheenä tuntui, että haluamme pitkäjänteisempää ja kauaskantoisempaa toimintaa näiden lasten kanssa, siksi lähdimme PRIDE-valmennukseen.” Vielä ei kuitenkaan sijoitusta ole tehty, ja he toteavatkin, että odottavan aika on pitkä.

He toivoisivat 0–5-vuotiaita mahdollisesti sisaruksia. Nyt kun Eemil aloittaa esikoulun ja Milja koulun, Tiina tahtoi jäädä kotiin, ja ajankohta olisi mitä sopivin sijoitukselle. ”Olisi ihana olla kotona ottamassa uusia koululaisia vastaan, mutta pitäisi olla muutakin puuhasteltavaa. Minä pitkästyn, jos olen liikaa itsekseni! Kaksi pientä pitäisivät minut sopivasti liikkeessä”, Tiina hymyilee. Mika on yrittäjä, hänen yrityksensä tuottaa elämykseikkailupalveluita. Tiina on koulutukseltaan lastenhoitaja, mutta työskentelee nyt uinninopettajana vauva- ja perheuinnissa sekä erityisuinninopettajana. ”Minulla on koko ajan lapsia ympärilläni!”

Valmennus saa silmät aukeamaan

Sijaisperheeksi Tiina ja Mika olisivat halunneet jo aikaisemmin, mutta ajattelivat ensin kokeilla loma- ja tukiperheenä toimimista, että näkisivät miten omat lapset ajatukseen vieraista lapsista suhtautuvat. He suosittelivat tätä myös muille sijaisperheeksi tahtoville. ”Siinä näkee omien lasten reaktiot ja saa tuntumaa siihen, millaista on elää muiden lapsien kanssa. Joskus voi olla, että kemit eivät natsaa ollenkaan”, Mika toteaa. ”PRIDE-valmennuksessa tästäkin keskustellaan”, hän jatkaa. Tiina toteaa, että: ”Lapset osaavat olla vieraskoreita, mutta eivät kovin montaa päivää. Kahden-kolmen päivän päästä voi jo alkaa näyttää tunteensa ja kiukutellakin.”

Valmennuksessa sosiaalityöntekijä kysyi Tiinalta ja Mikalta, että miten he uskovat jaksavansa, kun omia lapsia on jo kolme. ”Hyvin ja hienosti”, he vakuuttavat nytkin yhteen ääneen. ”Yhden lapsen kanssa aika kävisi pitkäksi!” Heidän mielestään se on

vain järjestelykysymys. ”Esimerkiksi kauppaan mentäessä pelisäännöt sovitaan jo etukäteen. Otetaanko pienet vai isot kärret, ostetaanko karkkia vai ei.”

PRIDE-valmennus herättää ajatuksia

Tiinan ja Mikan mielestä valmennus on hyvä ja tarpeellinen. ”Asiantunteva henkilökunta ja sopiva asioiden kärjitys saa ajattelemaan. Monella voi olla mielikuva, että sieltä tulee lettipäinen pikkuprinsessa, joka istuu nätisti mekko päällä tuolilla.” Mika mietiskelee. ”Usein todellisuus on kuitenkin toinen, on paljon sijaisperheeseen tulevia lapsia, joilla on esimerkiksi henkisiä tai motorisia ongelmia”, Tiina jatkaa. Molemmat ovat sitä mieltä, että myös tukiperhetausta auttaa valmennuksen lisäksi tässäkin asiassa.

Tiinan ja Mikan mielestä PRIDE-valmennus kannattaa kaikkien käydä. ”Oikeastaan olisi parasta, että perhe kävisi ensin PRIDE-valmennuksen ja päättäisi vasta sitten, haluaako sijaisperheeksi alkaa, ei toisinpäin.” Valmennuksesta saa myös eväitä yhteistyöhön biologisten vanhempien kanssa. ”Sitä ymmärtää paremmin vanhempien vihan, kiukun, turhautuneisuuden ja epätoivon”, Tiina miettii. Oma asenne on heidän mielestään kuitenkin ratkaisevin. ”Täytyy tehdä selväksi, että kukaan ei ole viemässä toisen paikkaa. Sehän on sitä parempi, mitä enemmän lapsella on välittäviä aikuisia ympärillä. Epätietoisuus luo vastarintaa”, Mika toteaa.

”Valmennuksessa sai myös tietoa lakipykälistä”, Tiina muistelee, mihin Mika toteaa, että hän ei juurikaan uutta tietoa valmennuksessa laeista saanut. ”Mutta me olimmekin ehtineet niihin jo perehtyä tukiperhetoiminnan vuoksi. ” Molemmat pitävät yhtenä valmennuksen parhaimpana antina vertaistukea. ”Muiden sijaisperheeksi tahtovien tai sijaisperheenä toimivien tapaaminen on todella tärkeää. Sieltä saa vertaistukea ja voi vaihtaa kokemuksia.” Heidän valmennusryhmässään yhteydenpito jatkuu edelleen.

Juttua riittäisi vielä pitkään. Tiina ja Mika ovat todella aurinkoisia ihmisiä ja heidän kanssaan on helppo jutella. Menemme haastattelun päätteeksi heidän ihanaan pihaansa, jossa pyydän heitä muutamaan kuvaan. ”Voi ei, en osaa yhtään olla kuvissa”, Tiina tuskaillee. ”Ja sitä paitsi täällä pihassakin lojuu tavaraa ihan joka puolella!” ”Niinhän lapsiperheessä pitääkin”, minä rauhoittelen, ja pyydän heitä käymään pihakoivun katveeseen. He ottavat toisiaan kädestä kiinni ja katsovat toisiaan hymyillen silmiin. Mikä ihana ympäristö lapsille.

Teksti: Suvi Sunnarborg, Pesäpuu ry